

VẠN TẠ ƠN BỨC CHÚA TRỜI!

Thảm thoát mà sự việc đã xảy ra trong mấy tháng rồi. Song hàng ngày, khi hồi tưởng lại tai-nạn đã qua, chúng tôi vẫn không khỏi kinh-hoàng. Lòng chúng tôi chỉ biết dâng lời cảm-tạ ơn Chúa không thôi. Hôm nay, chúng tôi viết những lời này để trước hết kính dâng lên Chúa lòng cảm-tạ và sự biết ơn vì Chúa đã giữ-gìn gia-đình chúng tôi, và kể đến là cảm-ơn lòng yêu-mến cũng như sự quan-tâm của quý con cái Chúa đã hết lòng cầu-nguyện và ân-cần điện-thoại, điện-thư hỏi-han thăm-viếng trong thời-gian qua.

🕯️ Hôm đó, đúng vào chiều ngày Thứ Năm, 22 tháng 11 năm 2012, Ngày Lễ Tạ-Ơn. Sau khi làm xong bánh thánh cho Lễ Tiệc-Thánh vào tối hôm đó, tôi vào phòng đóng cửa cầu-nguyện. Bình thường, tôi cầu-nguyện vào buổi sáng và tối, trừ-phi có điều gì đó lẩn-cẩn trong lòng, thì tôi lại tiếp-tục vào phòng cầu-nguyện. Và tôi nhớ rằng mình có cầu xin Chúa ban ơn phước cho chương-trình thánh nhạc truyền-giảng Lễ Tạ-Ơn và xin Chúa gìn-giữ gia-đình chúng tôi đi đường được bình-yên.

🕯️ Chúng tôi rời khỏi nhà vào khoảng 4 giờ chiều hôm đó. Trong xe có 4 người, cháu Thông lái xe, ba các cháu ngồi bên cạnh, bé Dao ngã đầu ngủ ở ghế sau lưng Thông, tôi ngồi bên cạnh bé Dao, sau lưng ba các cháu. Sau khi gọi điện-thoại cho vài người ở nhà thờ để hỏi-han công việc, tôi vừa nhắm mắt, miệng vừa lẩm-nhẩm ôn lại bài hát cho chương-trình tối hôm đó.

🕯️ Thình-linh, tôi nghe một tiếng rầm thật mạnh giáng vào bên hông sau phía bên trái của xe, nơi bé Dao ngồi. Tôi giật mình mở choàng mắt ra và ngồi thẳng lên, hai tay vịn chặt vào nệm ghế. Xe bắt đầu lao với tốc-độ nhanh vượt lên một cách kinh-khủng, vì bị sức đẩy mạnh từ chiếc xe đã tông vào xe mình. Chưa ý-thức được việc đang xảy ra, tôi chỉ kịp hỏi Thông, *“Chuyện gì vậy con?”* Nhưng tôi không kịp nghe câu trả lời, vì chớp mắt sau đó, tôi tiếp-tục cảm-nhận những cú giáng khủng-khiếp liên-tiếp của xe trong tốc-độ lao đi cực nhanh. Cùng với tốc-độ kinh-khủng đó là tiếng kim-loại cọ nghiêng trên

đường. Ngay trong giây phút đó, tôi tưởng là đang bị động đất và mình dường như đang rơi xuống hố nứt, vừa bị rơi vừa bị cà-nghiến như trong một cối xay lớn. Đó là cả một thời-gian kinh-hoàng khủng-khiếp cho cả gia-đình chúng tôi. Và khi mắt tôi chứng-kiến cảnh lửa xẹt từ mui xe vì độ cạ kinh-khủng trên mặt đường, và tai nghe tiếng kiếng bể nát, tôi mới ý-thức được rằng, mình đang bị tai-nạn xe. Trong đầu tôi chỉ kịp vang lên một lời cầu-nguyện thật nhanh, *“Lạy Chúa cứu!”* Và rồi qua những giây phút sau đó tâm-hồn tôi trải-nghiệm trong sự bình-an thật lạ-lùng! Tôi cố trụ người lên trong yên-lặng để cơ-thể mình cuốn theo lực đẩy, xoay, trượt, hất, lăn và những tốc-lực giáng mạnh của chiếc xe.

🕯️ Sau khi xe kia tông mạnh vào, thì xe chúng tôi bị xoay, rồi trượt nghiêng trên đường bên hông trái, sau đó trượt ở độ nghiêng về phía góc mui xe, lửa xẹt ra tung-tóc kéo dài nơi mui xe giáp với hai cửa bên trái. Và sau đó xe trượt ngửa bốn bánh lên trên. Quang-cảnh trong xe tối-tăm mờ-mịt vì kiếng xe bể nát ngăn ánh-sáng bên ngoài chiếu vào. Nguyên máng kiếng trước bể nát thụng vào trong. Rồi một cú giáng kinh-khủng nữa, xe lắc và rung cực mạnh. Chính đó là lúc xe tung lên và lật ngược lại. Và một tiếng rầm lớn dữ-dội vang lên rồi xe rơi xuống đất, bốn bánh xe lăn sát bên bờ tường ngăn đôi xa-lộ, đất cát bên bờ tường làm cho xe ngừng hẳn. Tổng-cộng có 5 cú giáng cực mạnh rơi xuống tung lên kể từ đầu và khoảng-cách xe trượt nghiêng-ngửa trên đường là 10 mét.

🕯️ Khi xe dừng lại, điều lạ-lùng là 4 cửa đều được mở ra cách dễ-dàng (ngoại trừ cửa sau bên hông, nơi không người ngồi lại bị kẹt, mở hơi lâu vài giây thôi) và chúng tôi bước ra khỏi xe một cách nhanh-chóng dễ-dàng không một chút trở-ngại. Tôi vén áo dài bước ra khỏi xe, trong lòng thăm-nghi *“Như vậy, tai-nạn xe đã xong.”* Rồi tôi la lớn tiếng, hối-thúc gia-đình ra khỏi xe ngay, vì tôi lo-sợ có thể xe bị phát hỏa. Thấy ba các cháu và Thông ra khỏi xe. Còn bé Dao thì khóc và hét lên trong cơn kinh-hoàng, *“Đầu con đau! Cổ con đau!”* Tôi vội bước